

на знаковете и виковете, които майките им даваха да се върнат. Целият народ се бе вдигнал срещу дръзкия нападател, като един човек, с една воля, с едно желание: мърт и победа, или смърт.

И времето споделяше стаената тревога на бранниците. Небето ту потъмняваше, препълнено със сиви облаци, които се гълтеше като козла-ли иличени щитове, ту внезапно препичаше слънце, ту препросяваше дъжд, после отново ясно блясваха пролетните блягри, после пак потъмняваше с безнадеждна мрачевина. Тъй се ломеше и сърцето на царя, който яздеше в средата на войската, подира авангарда: ту препълнено с надежди и упование, ту изтрипнало в най-грозни предчувствия.

Прегасиха с мъка пълноводния Хебър, като яхнаха по двама трима наведнъж конете, които преплуваха буените води. След това поеха по стръмния десен бряг на Добриница, която идеше от юм юм и влячеше мътни води юм ширната река. Наближаваше да мръкне. Капнали, пребити от умора войските дигнаха стан за пренощуване. Жръните покрай реката бяха празни и залустяни. В село Добриница не намериха жива душа. Селяните сами бяха подпалили селото си и бяха избягали, за да не остане никаква плячка за похитителя, който и без това, след като го ограби, сам щеше да го спожари. Равнината полека се извисяваше в хълмисти възвишения, между които се промъкваха като гъвкави змии многобройни реки, рекички и потоци.

Иоан Асен сваля шлема си, изтри попотеното си чело. Огледа се наоколо. Мястото бе опасно, пълно със засади. Трябваше да се внимава. Ако можеха да стигнат свободно до крепостта над село Клокотница, положението им сред настъпващите откъм югоизток гръцки войски, щеше да бъде много изгодно.

— Радуне... " позова тихо той.

Верният войвода приближи коня си до неговия, допря почтателно десница до гърди, сведе чело.

— Избери десетина войскари да пребродят местността и да ни доложат разположението на реките и ридовете около крепостта. Веднага.